

Sygn. akt III C 1511/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 03 czerwca 2019 rok

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Solka
Protokolant	Sekretarz sądowy Tamara Oktaba

po rozpoznaniu w dniu 03 czerwca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko pozwanej A. Ś. (1)

o zapłatę;

orzeka:

1. utrzymuje w mocy w całości wobec pozwanej A. Ś. (1) nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny w dniu 27 czerwca 2018 roku w sprawie III Nc 234/18;
2. zasądza od pozwanej A. Ś. (1) na rzecz powoda (...) S.A. w W., kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc, osiemset) złotych kosztów procesu – wynagrodzenia pełnomocnika.

/-/ SSO Mariusz Solka

Sygn. akt **III C 1511/18**

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2018 roku, powód (...) S.A. w W., wniósł pozew o zapłatę przez pozwaną A. Ś. (1) (poprzednio J.), kwoty 80.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego pozwu wskazał, iż w dniu 06 lipca 2011 roku został wystawiony przez spółkę (...) sp. o.o. (obecnie (...) S.A. w upadłości), weksel własny in blanco, który został poręczony przez A. J. (obecnie Ś.). Przedmiotowy weksel został wystawiony na zabezpieczenie wierzytelności (...) S.A. (obecnie (...) S.A.) z tytułu udzielonej na zlecenie gwarancji ubezpieczeniowej zgodnie z umową zlecenia udzielenia gwarancji nr (...) z dnia 06 lipca 2011 roku. W związku z wypłatą gwarancji należącego do wykonania umowy na rzecz Beneficjenta gwarancji – Gminy K. w dniu 19 kwietnia 2017 roku, na podstawie tytułu wykonawczego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 07 lipca 2015 roku IX GC 238/15, w dniu 16 maja 2018 roku, powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 548.993,58 złotych, na

którą się składa kwota należności głównej (388.840,07 zł), skapitalizowane odsetki ustawowe oraz koszty procesu. Pomimo zawiadomienia o wypełnieniu weksła zarówno (...) S.A. w upadłości ani A. Ś. (2) nie wykupili weksła

W dniu 27 czerwca 2018 roku (k.53), Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła, w którym nakazał pozwanej zapłacenie na rzecz powoda kwoty 80.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.617 złotych kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

W ustawowym terminie, pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty (k.64-77), podnosząc:

- nieważność weksła, który wywodziła z wypełnienia weksła in blanco przez podmiot pod którą przedsiębiorca nie prowadzi działalności gospodarczej ((...) S.A.);
- wskazując na dopuszczalność zarzutów opartych o stosunek podstawowy, nie formułując jednak de facto żadnych zarzutów z nim związanych;
- wypełnienie weksła niezgodnie z porozumieniem wekslowym;
- zarzut przedawnienia.

W obszernym stanowisku z dnia 05 października 2018 roku (k.104-117), powód wniósł o oddalenie względnie pominięcie wszystkich wniosków dowodowych pozwanej wnosząc o nieuwzględnienie zarzutów pozwanej i utrzymanie wydanego nakazu zapłaty w mocy.

Przed zamknięciem rozprawy, strony podtrzymały zajęte w toku procesu stanowiska (k.170).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 lipca 2011 roku, (...) sp. z o.o. w S. (dalej (...), zleceniodawca gwarancji, dłużnik stosunku podstawowego) oraz Gmina K. (dalej także jako beneficjent gwarancji, wierzyciel stosunku podstawowego) zawarli umowę nr (...), której przedmiotem była rozbudowa oczyszczalni ścieków w K. wraz z siecią kanalizacji sanitarnej. Zgodnie z w/w umową jako gwarancję należytego umowy, wykonawca przedstawił gwarancję ubezpieczeniową na kwotę 1.296.133,56 zł oraz gwarancję nieusunięcia albo niewłaściwego usunięcia wad i usterek na kwotę 388.840,07 złotych. W dniu 06 lipca 2011 roku, (...) S.A. (dalej także (...) S.A. albo gwarant) oraz (...) sp. z o.o. zawarli umowę zlecenia udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania umowy. Jako zabezpieczenie roszczeń Gwaranta wobec Zleceniodawcy, które mogą powstać w związku ze spełnieniem żądań Beneficjenta Gwarancji (Gmina K.), jako zabezpieczenie przewidziano wystawienie dwóch weksli in blanco z deklaracjami wekslowymi poręczonymi przez A. J. (obecnie Ś.). Zgodnie z ust.3 umowy zlecenia gwarancji – wskazane sposoby zabezpieczenia odnoszą się do wszystkich roszczeń Gwaranta, które mogą przysługiwać mu w stosunku do Zleceniodawcy, na podstawie niniejszej umowy zlecenia, jak i aneksów do niej (...) w tym również stanowić miały zabezpieczenie odsetek oraz ewentualnych kosztów powstałych w związku z windykacją należności. Zgodnie z ust.11 umowy zlecenia gwarancji – z dniem spełnienia przez Gwaranta żądania zapłaty otrzymanego od Beneficjenta w związku z udzieleniem gwarancji ubezpieczeniowej, Gwarantowi przysługuje roszczenie zwrotne do Zleceniodawcy, który ma obowiązek spłacić powstały dług wraz z kosztami realizacji gwarancji w tym kosztami windykacji, najpóźniej w terminie 7 dni od daty spełnienia żądania zapłaty na rzecz Beneficjenta. Z chwilą spełnienia żądań Beneficjenta z gwarancji, Gwarantowi przysługuje prawo naliczania odsetek od zapłaconej kwoty w wysokości odsetek ustawowych, począwszy od następnego dnia po dniu zapłaty. (dowód: okoliczności niesporne, umowa k. 78-87, umowa zlecenia k. 119-120v, dokument gwarancji k. 118-118v).

W dniu 10 lutego 2014 roku do (...) S.A. wpłynęło żądanie od Beneficjenta G. K. o wypłatę z gwarancji należytego wykonania umowy kwoty 388.840,07 zł. W odpowiedzi na powyższe gwarant poinformował zleceniodawcę gwarancji (...) o wpłynięciu takiego żądania a następnie odmówił wypłaty kwoty z gwarancji w oparciu o stanowisko

zleceniodawcy (...) (dowód: okoliczności niesporne, żądanie zapłaty k. 90-91, informacja k. 91, odmowa wypłaty k. 92, stanowisko (...) k. 93).

Wskutek pozwu wniesionego przez beneficjenta gwarancji – Gminę K., Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 07 lipca 2015 roku w sprawie IX GC 238/15 zasądził od (...) S.A. na rzecz Gminy K. kwotę 388.840,07 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu w kwocie 19.443 złotych z tytułu gwarancji nr (...) z dnia 06 lipca 2011 roku. Apelacja od w/w wyroku została przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, oddalona wyrokiem z dnia 30 marca 2017 roku w sprawie I ACa 378/16 (dowód: okoliczności niesporne, wyrok SO k. 122-133, wyrok SA k. 121).

W dniu 19.04.2017 roku, powód wypłacił na rzecz Gminy K. kwotę 388.840,07 złotych oraz kwotę 130.921,26 złotych. W obu przypadkach ze wskazaniem wyrok Gmina K. IX GC 238/15 (dowód: okoliczności niesporne, potwierdzenie wykonania operacji k. 30,31).

W dniu 16 maja 2018 roku, powód skierował do pozwanej zawiadomienie o wypełnieniu weksla, informując o wypełnieniu weksla in blanco wystawionego zgodnie z umową zlecenia gwarancji nr (...) z dnia 06 lipca 2011 roku, wyzywając jednocześnie do wykupu weksla. (dowód: zawiadomienie k. 32 książka nadawcza k. 37, weksel k. 8, deklaracja wekslowa k. 9).

(...) S.A. zmieniło firmę na (...) S.A. (dowód: odpis pełny z KRS k. 19-29).

A. J. udzielająca poręczenia wekslowego zmieniła nazwisko i obecnie występuje jako A. Ś. (1) (dowód: okoliczność niesporna, deklaracja k. 9).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych, zgromadzonych w aktach sprawy, w tym złożonych kserokopii, których wiarygodności i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Stan faktyczny w sprawie był niesporny, zaś zasadnicze kwestie sporne sprowadzały się do oceny ważności weksla, interpretacji deklaracji wekslowej, możliwości i prawidłowości uzupełnienia weksla in blanco przez Powoda a także zasadności uwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia.

W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości tożsamość podmiotowa stron a mianowicie, iż powód (...) S.A. jest tożsamy z podmiotem (...) S.A. Zwrócić należy uwagę, iż podmiot który zawarł umowę zlecenia gwarancji (...) SA (vide k. 119), jest tożsamy z podmiotem (...) S.A. (vide pełny odpis z KRS k.19-29). Z pełnego odpisu z KRS wynika, iż w/w podmiot jest w istocie tym samym podmiotem działającym pod tym samym nr KRS a jedynie pod zmienioną firmą (k.22) a zatem nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, iż podmiot widniejący na wekslu ((...) S.A.) jest w istocie tożsamy z podmiotem (...) S.A.

Także podmiot poręczyciela –A. J., jest tożsamy z pozwaną A. Ś. (1), na co wskazuje ten sam nr PESEL a nadto, jest to okoliczność której pozwana nie zaprzeczała a zatem została przez Sąd przyjęta jako uznana.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty Pozwanej jako oczywiście nieuzasadnione nie mogły zostać uwzględnione, w konsekwencji czego nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 27 czerwca 2018 w sprawie syg akt III Nc 234/18 został utrzymany w mocy w całości.

W orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że podmiot, który występuje z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje mu na podstawie weksla własnego podpisanego przez pozwanego jako wystawcę, powinien do pozwu dołączyć poświadczający to weksel. Jest to dowód z jego strony konieczny, a zarazem wystarczający. Pozwany przed tak uzasadnionym żądaniem może się bronić za pomocą różnego rodzaju zarzutów podważających zasadność żądania. Taki rozkład ciężaru dowodu w sprawach o żądanie zapłaty, które w

całości znajduje potwierdzenie w treści weksla, jest zgodny z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c. (por. uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1999 r., sygn. akt I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128, z dnia 24 października 2003 r., sygn. akt III CK 35/02, Lex nr 148666, z dnia 22 czerwca 2006 r., sygn. akt V CSK 86/06, niepubl., z dnia 5 lipca 2007 r., sygn. akt II CSK 160/07, Lex nr 439205, z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt IV CSK 549/08, niepubl.).

W judykaturze wskazuje się ponadto, że sąd rozpoznający zarzuty od nakazu zapłaty, który został wydany na podstawie weksla, może uwzględnić tzw. stosunek podstawowy, a więc ten stosunek zobowiązaniowy, w związku z którym weksel został wystawiony, jedynie wówczas, gdy strona zainteresowana przeniesieniem sporu na taką płaszczyznę podejmie stosowne czynności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r., sygn. akt V CKN 136/00, OSNC 2001, Nr 6, poz. 89).

Stosownie do treści art. 30 pr. weksl. zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (awal) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Zgodnie zaś z art. 32 pr. weksl. poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Przy czym jego zobowiązanie jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny, z wyjątkiem wady formalnej. W doktrynie wskazuje się, że poręczenie wekslowe jest przyjęciem odpowiedzialności przez poręczającego wobec każdego posiadacza weksla za zobowiązania wekslowe. Może ono zabezpieczać wykonanie zobowiązania niezależnie od źródła jego powstania. Awal zabezpiecza jednak tylko zobowiązanie wekslowe. Cechuje się on abstrakcyjnością i bezwarunkowością. Akcesoryjność poręczenia wekslowego wykazuje cechy odmienne w stosunku do innych zabezpieczeń, w tym również poręczenia cywilnego. Zobowiązanie awalisty powstaje bowiem niezależnie od istnienia zobowiązania dłużnika głównego w sensie materialnym, wystarczy, że zobowiązanie to zostało prawidłowo wyrażone na dokumencie wekslowym w sensie formalnym. Z tego też względu akcesoryjność poręczenia wekslowego określana jest jako akcesoryjność formalna. Zobowiązanie poręczyciela wekslowego jest zobowiązaniem samodzielnym.

W związku z powyższym, pozwana jako poręczycielka wekslowa była głównym dłużnikiem wekslowym obok wystawcy, nadto pozwana swojej odpowiedzialności w tym zakresie nie kwestionowała w związku z czym uznać należy tę okoliczność za przyznaną.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do najdalej idącego zarzutu a mianowicie nieważności weksla, której to nieważności pozwana upatruje w oznaczeniu remitenta weksla in blanco przez podanie firmy pod którą przedsiębiorca nie prowadzi działalności gospodarczej w dacie wypełnienia weksla.

W ocenie Sądu przedmiotowy zarzut jako bezzasadny nie mógł zostać przez Sąd podzielony. Podkreślić należy wyraźnie, iż w momencie wystawienia weksla tj w dniu 06 lipca 2011 roku, powódka działała pod firmą (...) S.A. na co wskazuje sama umowa zlecenia gwarancji, deklaracja wekslowa i sam weksel. Jest oczywiste, iż w tej dacie weksel nie mógł zostać wystawiony na zlecenie (...) S.A., bowiem w tej dacie spółka o takiej firmie nie istniała (vide opis pełny z KRS k. 16-29), zaś powód działał wtedy pod firmą (...) S.A. Nadto gdyby iść tokiem rozumowania pozwanej, pojawiłaby się oczywista rozbieżność w samym wekslu (który musiałby być wystawiony na G.) a deklaracją wekslową, która została podpisana 06 lipca 2011 roku z upoważnieniem dla (...) S.A. do wypełnienia złożonego weksla in blanco. Prawidłowym uzupełnieniem weksla jest uzupełnienie go przez osobę uprawnioną zgodnie z porozumieniem wekslowym a mianowicie gdy dokona go podmiot uprawniony tj remitent albo jego następca prawny oraz gdy treść weksla po uzupełnieniu odpowiada porozumieniu. Upoważnienie w deklaracji wekslowej do wypełnienia weksla przez osobę imiennie wskazaną nie wyłącza możliwości jego wypełnienia przez następców prawnych tej osoby (porównaj wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2017 rok I CSK 425/16). Zmiana nazwy firmy (remitenta) po wystawieniu weksla nie wpływa na jego ważność. W orzecznictwie przyjmuje się dość powszechnie stanowisko, iż w przypadku zmiany firmy remitenta po wystawieniu weksla dopuszczalne jest wpisanie na wekslu nowej nazwy (z daty wystawienia weksla), niemniej zasadą jednak jest wpisywanie nazwy remitenta z dnia wystawienia weksla, albowiem weksel wystawiony może być jedynie na zlecenie podmiotu o nazwie (firmie) istniejącej w dniu wystawienia weksla. W takim przypadku dłużnik może kwestionować następstwo prawne remitenta, które w przedmiotowej sprawie jest

niewątpliwe a tożsamość podmiotowa powoda i (...) S.A. nie budzi absolutnie żadnych wątpliwości. Dlatego też zdaniem Sądu zarzut nieważności weksla z przyczyn wyżej wskazanych nie może zostać podzielony.

Nie sposób także podzielić zarzutów pozwanej jakoby weksel został wypełniony przez powódkę niezgodnie z porozumieniem wekslowym bowiem zdaniem pozwanej nie istniało zobowiązanie (...) w stosunku do Gminy K. w związku z odstąpieniem przez (...) od umowy. Zdaniem pozwanej skutek odstąpienia od umowy, gwarancja ubezpieczeniowa jako akcesoryjna wobec umowy głównej nie mogła być realizowana. W związku z tym pozwana wywodziła, iż Beneficjent gwarancji nie był uprawniony do dochodzenia od gwaranta zapłaty jakichkolwiek należności związanych z usuwaniem wad i usterek, ponieważ takie roszczenia nie przysługiwały temu podmiotowi względem (...) z powodu wcześniejszego odstąpienia od umowy.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanej jest całkowicie błędne. Zasadą jest, iż gwarancja ubezpieczeniowa stanowi jednostronne zobowiązanie gwaranta wobec beneficjenta, którego podstawą jest zlecenie zawarte pomiędzy gwarantem a dłużnikiem stosunku podstawowego. Zgodnie z umową udzielenia gwarancji, Gwarant zobowiązał się nie badać stosunku podstawowego łączącego (...) z G. K. i nie uzależniać od tego wypłaty sumy gwarancyjnej. Zgodnie z umową zlecenia gwarancji – gwarant zobowiązał się zapłacić nieodwołalnie i bezwarunkowo, niezależnie od ważności i skutków prawnych zawartej umowy głównej zapłatę określonej kwoty (gwarancja k. 118), co wskazuje na ukształtowanie gwarancji jako czynności abstrakcyjnej, nieakcesoryjnej i samodzielnej. W związku z powyższym uznać należy, iż zobowiązanie gwaranta z umowy gwarancji ubezpieczeniowej ma charakter zobowiązania samodzielnego, którego istnienie i zakres nie zależy od istnienia i zakresu innego zobowiązania, w szczególności zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Istnienie i zakres samodzielnego zobowiązania gwaranta określa bowiem sama umowa gwarancji ubezpieczeniowej. Konsekwencją braku cechy akcesoryjności zobowiązania gwaranta jest to, że gwarant nie może wobec Beneficjenta gwarancji podnosić zarzutów z innego stosunku prawnego, w szczególności zarzutów ze stosunku podstawowego łączącego Beneficjenta gwarancji z dłużnikiem ze stosunku podstawowego a niż z umowy zlecenia gwarancji (porównaj liczne orzecznictwo sądowe w tym zakresie m.in. uchwała SN z dnia 16 kwietnia 1993 III CZP 16/93, wyrok SN z dnia 05 stycznia 1995, III CRN 70/94).

W związku z powyższym zgodzić się należy ze stanowiskiem powoda, iż pozwana nie może powoływać się na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego (rozumianego jako stosunek pomiędzy beneficjentem gwarancji a dłużnikiem ze stosunku podstawowego) , co jest konsekwencją abstrakcyjnego i nieakcesoryjnego charakteru gwarancji.

Wypełnienie weksla in blanco przez jego posiadacza oznacza ukształtowanie treści zobowiązania wekslowego, mówiąc inaczej zobowiązanie zostaje ukształtowane w taki sposób, jaki wynika z treści weksla po jego uzupełnieniu. Ewentualna niezgodność sposobu dokonanego uzupełnienia weksla z upoważnieniem udzielonym przy jego wydaniu może być rozpatrywana w kategoriach zarzutu wpływającego na skuteczność dochodzenia praw wekslowych przez konkretnego posiadacza weksla (istota regulacji z art. 10), ale nigdy jako element rozstrzygający o powstaniu bądź nie powstaniu zobowiązania wekslowego ani o jego treści. Należy jednakże mieć na uwadze, że skuteczne podniesienie zarzutu z art. 10 prawa wekslowego, może nastąpić jedynie wówczas, gdy niezgodność dokonanego uzupełnienia z porozumieniem wpływa negatywnie na sytuację prawną dłużnika wekslowego, w szczególności prowadząc do obciążenia go w większym stopniu niż miałyby to miejsce gdyby przy uzupełnieniu zastosowano się do porozumienia. Należy zatem przyjąć, iż nie stanowi samoistnej podstawy zarzutu taka niezgodność dokonanego uzupełnienia z porozumieniem, która nie wpływa na zakres zobowiązań dłużnika wekslowego.

Z chwilą wystawienia weksla własnego in blanco i wręczenia go wierzycielowi zazwyczaj następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie to jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że Pozwana jako poręczyciel podpisała weksel in blanco jako jedno z zabezpieczeń zlecenia udzielenia gwarancji. Zgodnie z deklaracją wekslową – (...) SA ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie na kwotę odpowiadającą wymagalnym zobowiązaniom wobec (...) w danym czasie z tytułu udzielonej na zlecenie (...) zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej nr (...) z dnia 06 lipca

2011 roku, łącznie z odsetkami, opłatą sądową i skarbową, zryczałtowaną opłatą kosztów poniesionych przez (...) S.A. z tytułu postępowania wekslowego a także innymi kosztami powstałymi z powodu zwłoki (deklaracja k. 9).

Nie jest sporne, iż Gmina K. wystosowała do Gwaranta żądanie zapłaty kwoty z gwarancji (vide pismo k. 90), które to żądanie nie zostało dobrowolnie przez Gwaranta spełnione w związku ze stanowiskiem zleceniodawcy gwarancji (...) (vide pismo k. 91-93). Wskutek odmowy zapłaty kwoty z gwarancji nr (...), beneficjent gwarancji skierował sprawę do Sądu, który wyrokami z dnia 07 lipca 2015 roku (k. 122) i z dnia 30 marca 2017 roku (k. 121), uwzględnił w całości żądania beneficjenta umowy gwarancji, podkreślając iż gwarant (powód) nie miał żadnych podstaw do odmowy wypłaty z gwarancji z uwagi na abstrakcyjny i nieakcesoryjny jej charakter (uzasadnienie k. 130).

Dziwić muszą obecnie zarzuty pozwanej, która wskazuje, iż odmowa wypłaty kwoty z gwarancji była samodzielną decyzją powódki (gwaranta), skoro decyzja ta miała podstawę bezpośrednio w piśmie zleceniodawcy gwarancji (...), który wprost wnosił o wstrzymanie się ze spełnieniem świadczenia z tytułu wystawionej gwarancji (k.93). Niezrozumiałe są także zarzuty dotyczące kosztów postępowania sądowego, które zmuszony był ponieść gwarant w zestawieniu z okolicznością, iż dłużnik główny (...), nie przystąpił do toczącego się postępowania w charakterze interwenienta ubocznego (vide uzasadnienie k. 132-133). Nie można zatem Gwarantowi czynić zarzutu, iż swoim działaniem doprowadził do powstania kosztów sądowych i odsetek za opóźnienie, skoro działanie to było spowodowane jednoznacznym stanowiskiem podmiotu na zlecenie którego gwarancja została wystawiona.

Z wystawionej deklaracji wekslowej (k.9), wprost wynika, iż możliwość wypełnienia weksla obejmuje oprócz samej sumy gwarancyjnej także odsetki, opłatę skarbową i sądową, zryczałtowane koszty z tytułu postępowania wekslowego a także inne koszty powstałe z powodu zwłoki dłużnika głównego. Nie budzi zatem żadnych wątpliwości Sądu, iż kwota wekslowa na wekslu w zakresie kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu (80.000 złotych) jest zgodna z deklaracją wekslową i wolą stron w tym zakresie. Jak wynika bezpośrednio z zawiadomienia o wypełnieniu weksla (k. 32), powód jednoznacznie wskazał, jakie kwoty składają się na kwotę wekslową a mianowicie: kwota należności głównej w kwocie 388.840,07 złotych (z wypłaconej gwarancji), kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych liczona dla w/w kwoty oraz kosztów procesu w kwocie 130.921,26 zł. Jednocześnie zważywszy na fakt, iż powód dochodzi w toku procesu jedynie kwoty 80.000 złotych i jednocześnie wskazuje, iż kwota ta winna być zaliczona na poczet dochodzonego roszczenia z tytułu wypłaconej przez Gwaranta kwoty należności głównej w wysokości 388.840,07 złotych (vide stanowisko powoda k. 116, dowód wypłaty k. 30), okoliczność wypełnienia weksla w zakresie dochodzonej kwoty (80.000 złotych) nie budzi żadnych wątpliwości. Dotyczy bowiem bezpośrednio należności wypłaconych z umowy gwarancji i zabezpieczonych wekslowo w tym zakresie. Nie stanowi samoistnej podstawy zarzutu natomiast taka niezgodność dokonanego uzupełnienia z porozumieniem wekslowym, która nie wpływa na zakres zobowiązań dłużnika wekslowego.

Nie sposób także w ocenie Sądu podzielić podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Błędnie pozwana określa wymagalność roszczenia gwaranta na dzień 15 lutego 2014 roku (jako upływ terminu 14 dni od żądania zapłaty skierowanego przez Gminę K. do gwaranta vide k. 74, wezwanie k. 90).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z ust.11 umowy zlecenia gwarancji – z dniem spełnienia przez Gwaranta żądania zapłaty otrzymanego od Beneficjenta w związku z udzieleniem gwarancji ubezpieczeniowej, Gwarantowi przysługuje roszczenie zwrotne do Zleceniodawcy, który ma obowiązek spłacić powstały dług wraz z kosztami realizacji gwarancji w tym kosztami windykacji, najpóźniej w terminie 7 dni od daty spełnienia żądania zapłaty na rzecz Beneficjenta. Z chwilą spełnienia żądań Beneficjenta z gwarancji, Gwarantowi przysługuje prawo naliczania odsetek od zapłaconej kwoty w wysokości odsetek ustawowych, począwszy od następnego dnia po dniu zapłaty. A zatem sama umowa zlecenia gwarancji wyraźnie precyzuje, kiedy Gwarantowi przysługuje roszczenie zwrotne wobec Zleceniodawcy gwarancji. Skoro zapłata gwarancji była sporna – bez względu na jej podstawę - finalnie zapłata kwoty gwarancyjnej została nakazana prawomocnie wyrokiem Sądu z dniem 30 marca 2017 roku (k. 121-122), dopiero od tego czasu można mówić teoretycznie o wymagalności tegoż roszczenia. Skoro jednak roszczenie zwrotne nie powstało do momentu wypłaty kwoty gwarancji Beneficjentowi, nie może być mowy o biegu

terminu przedawnienia. Jak wynika z potwierdzenia wykonania operacji – Gwarant wypłacił kwotę gwarancji wraz z odsetkami i kosztami w dniu 19.04.2017 roku (k. 30,31) i dopiero od tego dnia na Gwaranta przeszło roszczenie zwrotne w stosunku do Zleceniodawcy gwarancji domagania się zwrotu uiszczony kwoty gwarancji i kosztów dodatkowych. Wcześniej w związku z brakiem wypłaty kwoty gwarancyjnej takowe roszczenie wobec Zleceniodawcy się nie skonkretyzowało. Mając na uwadze, że Zleceniodawca gwarancji zobligowany był zaspokoić świadczenie powoda w terminie 7 dni od dnia dokonania wypłaty świadczenia na rzecz beneficjenta, początek biegu terminu przedawnienia zaczął biec od dnia 27 kwietnia 2017 roku. Skoro weksel został wypełniony w dniu 16 maja 2018 roku, brak jest podstaw do uznania, że termin przedawnienia roszczenia G. w stosunku do Zleceniodawcy gwarancji upłynął, a zatem że zobowiązanie, które weksel zabezpieczał uległo przedawnieniu przy przyjęciu, iż roszczenie było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (art.118 kc), a zatem przedawnienie nastąpiłoby dopiero z dniem 27 kwietnia 2020 roku (przy przyjęciu 3 letniego okresu przedawnienia).

Powyższe uzasadnia w ocenie Sądu, iż zarzuty pozwanej jako oczywiście nieuzasadnione nie mogły zostać uwzględnione, w konsekwencji czego nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 27 czerwca 2018 w sprawie sygn. akt III Nc 234/18 został utrzymany w mocy w całości, z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. orzekł jak w pkt.1 wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w nakazie zapłaty i w wyroku zapadło w oparciu o art.98 kpc i ustalenie, iż pozwana winna być traktowana jako strona która przegrała sprawę w całości.

Na zasądzone koszty procesu w nakazie zapłaty w wysokości 4.617 złotych składają się:

- kwota 1000 złotych opłaty sądowej od pozwu (k.50);
- kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 11);
- kwota 3.600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z par.3 ust.1 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W pkt.2 wyroku zgodnie z art.98 kpc, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dodatkowe koszty procesu w kwocie 1.800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z par.3 ust.2 cytowanego wyżej Rozporządzenia, zgodnie z uregulowaniem iż w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów opłatę ustala się na zasadach ogólnych (5400-3600=1800).

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.---

/-/ SSO Mariusz Solka

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)